

מַבִּית

שבועון קבוצת יבנה

ט"ו בטבת תשע"ז

(13.1.17)

מתוך האתר "איימי רוזן-אמנות"

שבת פרשת "ויחי"

כניסת השבת – 16:35 צאת השבת – 17:38

שבועון מספר 1232

פרשת "ויחי"

ליל שבת

הדלקת נרות	16: 35
מנחה, קבלת שבת וערבית	
לאחר תפילת ערבית שיעור בפרשת השבוע – יוחנן מאל	

שבת

דף יומי בבית המדרש – ראובן דויטש	07: 00
תפילת שחרית	08: 00
אחר התפילה יתקיים שיעורו של אוריאל אסולין	
תפילת ילדי אי-די' בחדר אח"ם שבחדר האוכל	09: 30
תפילת ילדים בקומת הביניים של בית הכנסת	09: 30
תהילים לנשים - בבית המדרש	12: 45
שיעור בספר 'תרי עשר' בבית משפחת - נח חיות	12: 50
תפילת מנחה גדולה	13: 00
הבית האדום פתוח למבקרים למשך שעה	13: 30
שיעור גמרא בבית המדרש - הרב אילעאי	13: 20
משק הילדים פתוח לביקורים למשך שעה	13: 00
תפילת מנחה קטנה בבית הכנסת	16: 35
שיעור 'צורבא מרבנן' - בבית הכנסת מיד לאחר תפילת מנחה	
צאת השבת	17: 38

שהשמחה במעונם

- מזל טוב ליעל ועידן מרוז להולדת הבן, ומזל טוב ליהודה ותמר מרוז, הסב והסבתא.
- מזל טוב ליעקב ומרים וכמן להולדת הנכד, בן לאליס וברוך.
- מזל טוב לאסתר ואחיעזר כהן (מדריך י"ב בפנימיה) להולדת הבן.

נקודה למחשבה

האהובה, בניו לא תמיד הולכים בדרכו והוא אף מאבד ילד אחד. למרות כל הקשיים ולמרות שחש שחיו "מעט ורעים" הוא לא מאבד תקווה ולא מאבד את אמונתו. כוח האמונה שלו והעיקשות שלו בדרכו - הם הם הגורם העוזר לו ומנחם אותו. למשל בפרשתנו, כאשר הוא רוצה לגלות לבניו את אחרית הימים, השכינה מסתלקת ממנו. במקום הוא אומר דברי ברכה / תוכחה לבניו ובין כל הברכות והנבואה הוא עוצר לרגע וקורא "לישועתך קיוויתי ה'". הוא עדיין מאמין ופונה לה' ברגע של קושי.

בהמשך ההקבלה לחיי החלוצים בכלל ומקימי הקיבוץ ונתיקו בפרט. חייהם לא היו קלים. אולי אפילו "מעט ורעים" בחלקים מסוימים. אך הם האמינו בדרכם / דרכנו, אמונה שנתנה להם את הנחמה והסיפוק כשהצליחו בדרכם. ואני הקטנה, בעודי יושבת ביניהם מדי ליל שבת בבית סביון, מקווה שכעת, בפרק האחרון של חייהם, הם זוכים לאהבה, לכבוד ולהוקרה המגיעים להם. גם עכשיו, כשאולי הם קוראים לעיתים "לישועתך קיוויתי ה'".

חמוטל דברת-איתן

פרשת ויחי מתארת את פרק חייו האחרון של יעקב, חיים אותם הגדיר "מעט ורעים היו שני חיי". בפרשה זו הוא סוף סוף מאוחד עם בנו האהוב יוסף, זוכה להכיר גם את נכדיו ממנו, וזוכה לכבוד והוקרה רבה ממשפחתו הענפה ומהעם המצרי בכללותו (והדבר מתואר בפירוט בתיאור ההלוויה של יעקב ממצרים למערת המכפלה ואת "אבל מצרים" שהיה בגורן האטד).

כשאני עושה סקירה מהירה של חייו של יעקב אני מוצאת הקבלה מעניינת בין חייו לבין חיי החלוצים. יעקב, איש המשפחה, נעקר מביתו וגולה לארץ רחוקה. המעבר לארץ האחרת הוא אמנם מעבר רצוי אך הוא גם נאלץ לשקר קצת לאביו על מנת שיקבל את ברכת הדרך. שם - בארץ הרחוקה הוא מתחזק זוכה להקים משפחה ומאידך הוא עובד קשה מאד - עבודה פיזית אליה הוא לא מורגל, בתנאי מזג אוויר קשים, וכל זאת תוך שמירה על אמונת דרכו. מתוך אמונה זו הוא שוב עוקר וחוזר ארצה. גם בארץ הוא יודע ימים קשים: הוא חושש מהמפגש המחודש עם משפחתו, הוא מאבד את אשתו

הדברים שנשא אליקים איטלי בטקס עשרה בטבת בבית העלמין

משפחות הוריי, ובזה הם ראו אתחלתא דגאולה.

אבי ניהל במשך כ-25 שנה את האולפן ללימוד עברית, ואולפן הגיור וראה זכות גדולה לצרף יהודים לעמנו ובעלייתם ארצה מהגולה של חלק מהם.

כאמור, בביתנו לא שמענו הרבה על השואה. השינוי הגדול חל בשנת 1995, כאשר אלמוג בני הבכור סיים את שירותו הצבאי ויצאנו יחד עם אבי למסע שורשים בהולנד.

האירוע המרכזי במסע היה לקראת סיומו, ולדעתי הוא זה שהביא לשינוי הגדול אצל אבי.

הגענו לכיכר השילוחים, הסמוכה לבית הכנסת הספרדי הגדול באמסטרדם. לא הרחק משם היה בעבר בית המדרש לרבנים בו הוא למד עד פרוץ המלחמה. היום יש במקומו תעלת מים.

רצינו להיכנס למבנה שבכיכר השילוחים אך אבי הפציר בנו שמהמקום הזה לא יוצאים בחיים – הוא זכר שלשם הובלו יהודי הולנד ונשלחו כביכול לחינוך מחדש במזרח.

אזרתי אומץ וקפצתי פנימה מבעד לקיר האחורי. השומר בפנים נבהל, אך השתכנע לתת לי לצאת לאחר שקיבל הסברים מי עומד בחוץ.

אבי קיבלני בסבר פנים חמורות, לבן כסיד,

עומדים אנו נוכח האנדרטה בה נקבעו שמותיהם של הנספים בשואה מקרב בני המשפחה של חברי הקבוצה, ביניהם גם יקירי משפחות הוריי, אלחנן בן אשר הלוי איטלי ז"ל ואמי, תיבדל לחיים ארוכים, מרגלית לבית סלומונס.

הקמת האנדרטה הייתה חשובה ביותר להוריי כחלק מהמורשת אותה הנחילו לנו, ילדיהם, לזכור ולא לשכוח, להנציח לעד את אשר עוללו לנו הנאצים יימח שםם וזכרם ועוזריהם הרבים, וכן לזכור ולהזכיר את עוז רוחם ותעצומות נפשם של הנספים בשואה. חלקי בקיום צוואתם הרוחנית של הוריי, הוא בכך שכבר שנים רבות אני נוטל חלק בהכנות לקיום טקס מסורתי זה בקבוצתנו.

אני נרגש שזכיתי לעמוד כאן לפניכם, שרידי דור השואה ובני הדור השני והשלישי, לשאת את דבר היום בערב יום הקדיש הכללי.

אבי ואמי היו שרידים יחידים ממשפחותיהם הענפות שכולם נספו בשואה. לאורך שנים לא שמענו הרבה על הקורות אותם בזמן המלחמה. כאשר עלה הנושא, אבי היה אומר: "אני שרדתי, אך עדיין לא ברור לי למה דווקא אני", והוסיף, "שמא בגלל שמי – אל-חנן – האל חנן אותי".

כאשר נולדתי אני, בנם הבכור, נתנו לי את השם אליקים – שהאל יקים מחדש את

בבית הכנסת ארבעה דורות של לויים – זו נקמתי בצוררים הגרמניים."

ובאשר לחלקי בהנחלת מורשת השואה - מזה 17 שנה שאני מלווה משלחות של בני נוער על אדמת פולין הטמאה והרוויה בדמם של ששת המיליונים וכן אני שותף לארגון מצעד החיים הנערך בכל שנה ביום כ"ז בניסן – יום השואה והגבורה.

לפני כמה שבועות שבתי מהמסע ה-104 שלי, כאשר ברוב המשלחות אני מספר את הסיפור המשפחתי של הוריי ואת חלקי כבן הדור השני, דור המעבר משואה לתקומה. נמשיך לזכור ולהזכיר ולא לשכוח.

יהי זכר הנספים בשואה ברוך וננצור את שמותיהם לעד.

באומרו, וכי למה עשית זאת? מדוע סיכנת את עצמך? (וכל זאת 50 שנה לאחר סיום המלחמה). נכנסנו פנימה וראינו על לוח הזיכרון את שמות כל קרובי משפחתו שנספו בשואה – לבסוף היה קשה להוציאו משם.

בתום המסע נבקעה חומת השתיקה ואבי כתב חוברת על בית היתומים בו היה מדריך אחרי המלחמה עד הליכתו לבח"ד (ברית חלוצים דתיים) וכן מסר עדות בת שש שעות ביד ושם.

לפני 13 שנה נולד נכדי הבכור **יהל שמעון**, בנם של **אבידע ונאוה**. בטקס ברית המילה אמר אבי: **"עומדים עכשיו על הבימה כאן**

"וְנָתַתִּי לָהֶם בְּבֵיתִי וּבְחֹמֹתַי יָד וְשֵׁם" [ישעיהו נ"ו,ה]

ביום ראשון, עשרה בטבת, התקיים בבית הקברות ליד אנדרטת ההנצחה טקס ההתייחדות השנתי עם קרבנות השואה ומי שמקום קבורתו לא נודע. למחרת, ביום שני, במהלך ניקוי במשרדי המדגרה, התגלה בגנזך המדגרה צרור מסמכים שפורסמו בידיעות יבנה (לימים "מבית") בשנת 1985, ככל הנראה. בין מסמכים אלו מצאתי קטע שאותו כתב **יוסף גוטליב ז"ל**. יוסף היה חבר בצוות ההקמה של האנדרטה. יוסף חושף את הלבטים ואת הקושי שליווה את הקמת האנדרטה שהיה בעיקרו תקציבי. להלן המסמך:

מצבה לזכר קרבנות השואה

לפני כשלוש שנים נתקבלה החלטה באסיפה להקים מציבה עליה חקוקים שמותיהם של קרובי חברי הקבוצה שנספו בשואה.

בחלקי נפל להיות חבר בוועדה שהכינה את רשימת השמות. הוחלט לרשום: הורים, אח ואחות מבלי לציין את יתר בני המשפחה, ובמקום זה להוסיף את המלה "ומשפחתו" ולשם קיצורי "ומשפ'".

לפני שנה הועדה גמרה את עבודתה, ומסרנו למזכירות שקיר הזיכרון (לא גל-עד) יכיל בערך 1000 שמות עם ממוצע של חמש אותיות לשם, דהיינו כחמשת אלפים אותיות, (כשלפי הערכתי ידרוש קיר באורך של 7-8 מטר).

לפי החלטת האסיפה המזכירות היתה צריכה לקבוע ועדת ביצוע (דבר שלצערי לא נעשה עד עכשיו) שתפנה לאדריכל כדי לקבוע את תכנון המצבה. הוסבר לי אישית, ע"י מרכז ו. שירותים על הקשיים - בעיקר תקציביים - בהכנת הפרויקט.

לשאלות חברים למה לא להקים גל-עד סמלי (כמו שיש בבתי-עלמין לזכר קהילות וערים שנבחרו), הסברתי שבהנצחה אני רואה בעיקר שילדינו, נכדינו, ייקראו שמותיהם של הורינו, אחינו ואחיותינו. משמע שידעו שמשפחתם לא התחילה בקבוצת יבנה אלא יש לה שורשים ועבר.

בינתיים המצב הכלכלי במדינה הורע וקשה מאוד לבא היום בטענות למה לא מבצעים את החלטות האסיפה. הדילמה היא קשה. חוגגים 40 שנה לשחרור אושוויץ, ומטבע הדברים שבמשך השנים יתמעטו החברים שיתבעו את עלבון השיכחה.

יש לי הצעה (אולי "תמימה" בעיני כלכלני יבנה...). כידוע, הפיצויים שאנו מקבלים מגרמניה נמסרו לקבוצה כפיקדון (שהקבוצה משתמשת בהם לצרכיה הכלכליים). לדעתי אין מטרה יותר קדושה מאשר לממן לפחות 70% מעלות המצבה מכספי הפיצויים (כמובן בהסכמת החברים בעלי הפיקדונות) ו-30% נוספים יהיו במימון הקבוצה. נראה לי שרק בדרך זו נזכה – עוד בחיינו... – לראות את הקמת המצבה וביום הקדיש הכללי בעשרה בטבת נצא לבית הקברות להתייחד עם זיכרון יקירנו שציוו לנו את החיים ואת הקמת מדינת ישראל – ולדאבוננו הם לא זכו לכך.

יוסף גוטליב

ניצולי השואה הולכים ומתמעטים. בעוד שנים לא רבות לא יותר איש שיוכל לומר "אני ראיתי את הזוועות במו עיניי". מהבחינה המעשית אני מציע להעביר את הטקס לשעה 16:30 ולגייס את ההורים והצוותים החינוכיים ע"מ להעלות את המודעות לעניין. בואו ונעשה כולנו מאמץ שבשנה הבאה יהיה ממש צפוף ליד המצבה. אני חייב לכם עוד סיפור קטן שגם ממנו ניתן ללמוד על קבלת ההחלטות שלנו. בשנה שעברה לאחר הטקס ניגשנו בתי ואני לאמא שלי וביקשנו ממנה שתראה לנו היכן שמותיהם של קרובי משפחתה של סבתה טרודה ז"ל. לאחר בדיקה שניה ושלישית התאכזבנו לגלות ששמותיהם לא נמצאו. 'שלחנו' את אימא לעשות שעורי בית ולגלות מדוע נפקד מקומם של קרובינו.

כאמור, ביום ראשון חל יום עשירי בטבת. בשעה 16:00 השתתפתי (ועל כך עוד ארחיב...) בטקס המתקיים ליד האנדרטה המדוברת. לצערי, כמו בשנים קודמות, הטקס היה דל מאוד במשתתפים. מלוא הערכתי נתונה למארגני הטקס ולמי שלקחו חלק בהפקתו. אולם, אני נותן לעצמנו כציבור ציון נכשל, **ו ב ג ד ו ל**, על השתתפותנו בטקס. נראה לי שחשיבותו של הטקס נעוצה בהנחלת השואה ותוצאותיה, בראש ובראשונה, לדור הצעיר וכן לכלל הציבור. אנחנו חייבים! למצוא את הדרך כיצד להעביר את המסר לעצמנו ולילדינו שהטקס הזה חשוב לנו. ניתן להתרשם מדבריו של יוסף גוטליב ז"ל כמה היה חשוב להם להקים את המצבה וכמה מאמצים הושקעו בהקמתה. לנו נשארה משימה קשה אף יותר מלדורות הקודמים. אנחנו צריכים לחנך את ילדינו בעולם בו

האנדרטה. אביה- מפני שיש לו קבר אי שם בגרמניה והדודה לא היתה ברמת הקרבה הנדרשת.

לאחר שסבתא טרודה קיבלה את התשובה שקרוביה לא יונצחו על האנדרטה היא הדירה את רגליה מהטקס ולתמיד.

ואני שואל את עצמי לאחר מעשה האם נכון היה להגביל את הרישום על המצבה כפי שהוחלט או שמא בראי הזמן מוטב היה לגלות יותר גמישות ולהתחשב יותר בפרט ובהעדפותיו?

עמית חפץ

בצר לה פנתה אימא לאחותה, הלא היא, דודה אסתר. אסתר שאלה בתמיהה את אמי האם אינה מכירה את הסיפור? הלא משפחתנו מחרימה את הטקס זה כמה דורות. על מנת שלא להשאירכם במתח הנה הפרטים 'על קצה המזלג'. סבתא טרודה ביקשה לרשום רק 2 אנשים על המצבה- את אביה ודודתה. אביה של סבתי, נפתלי קאנטל, נרצח בליל הבדולח והובא לקבורה בפרנקפורט. דודתה, אלוה, שגידלה אותה לאחר מות אימה (בגיל צעיר) ורצח אביה, נרצחה באושוויץ. שניהם לא נכללו בקריטריונים להנצחה על

**לחברתנו הדס (דוסי) אלטמן
השתתפותנו בצערך ובצער משפחתך**

על פטירתו של אביך

אשר גרינברגר ז"ל

קבלו את תנחומינו

בית קבוצת יבנה

המשפחה יושבת שבעה בקיבוץ בארות יצחק

אני והקלנועית

תראו חברים, מי שנוסע בקלנועית – כנראה זקוק לה. (נכון, חשוב גם ללכת ומי שיכול גם הולך). בכל אופן, הקלנועית משמשת את החבר כמו האופניים.

טוב, נחזור לקלנועית שלי: אחרי שדיברתי עם מנהלת ענף הבריאות על הנושא והבנתי שבתקציב המוצע, שבינתיים כבר התקבל, מוצע לקנות שתי קלנועיות, הסתכלתי סביבי ודיברתי עם שכנות. בהתבוננות וגם בשיחה הבנתי שאינני יחידה הנוהגת בקלנועית ישנה, לא בטיחותית.

אני חושבת שאנשים בגילי ואף מבוגרים ממני לא צריכים לנסוע כך! כן, אני יודעת שאת התקציב כבר קיבלנו, אבל פני לעתיד! נראה לי נכון לדאוג שבשנת 2018 יהיה תקציב ליותר קלנועיות חדשות, טובות ובטוחות!

בעיה נוספת המעסיקה אותי היא הכיסוי לקלנועית. במקומות רבים הכלי הוא בעל גגון ואפשרות סגירה, כך שבחורף הקלנועית מוגנת מהגשם (וגם הנוסע). אצלנו, כנראה מטעמים היסטוריים, אין גגון. כדאי לחשוב על כך שוב. גגון, מלבד הגנה על הנוסע יפתור אולי גם את בעיית הסככות החסרות ליד המקומות הציבוריים וליד הבתים.

ועכשיו דמיינו: אני נוסעת על קלנועית חדשה צבעונית (כמו בתמונת הפרסום) על שבילים מתוקנים ללא קפיצות וחריצים! איזה עולם יפה! **יהודית עוזרי**

קיבלתי קלנועית לפני כאחת-עשרה שנים. היה לנו טוב ביחד. היא נסעה אותי עם הכביסה למכבסה, ועם הכביסה הנקייה לביתנו. את מצרכי החנות והמיני, האבטיח בקיץ והתפוזים בחורף. המצות, הדבש וכל השאר. הנכדים הקטנים וגם הנינים נהנו מהטרמפ. בקיץ קצת חם, באביב מצויין, רק בחורף ביום גשום, קשה להחזיק מטריה פתוחה ולנסות לא להירטב...

אבל, כאמור עברו עלינו השנים. אני מבקרת יותר במרפאה, והקלנועית - אצל נחום מבלה. זו המרפאה שלה. בהתחלה טיפול קטן וקצר ועם הזמן – טוב, אתם יודעים: הגיל עושה את שלו...

הבעיה שלי ושלה התחילה כשהיא כשלה סופית. עכשיו אני על קלנועית זוחלת, משקשקת. אין אורות אחוריים והאור הקדמי בקושי מאיר. בטח תשאלו: לאן היא כבר ממחרת? ולאן יש לה לנסוע בלילה? תתפלאו, גם למבוגרים יש חוגים, עבודה, נסיעות בערב... רבים מאיתנו ממלאים את אולם האירועים בהרצאות ובמופעים שונים.

התייחסות למאמר של יהודית:

קראתי בעיון את דבריה של יהודית.
צר לי על תחושתה הלא נוחה בנסיעה על הקלנועית. אני מבקשת להגיב על טענתה של יהודית כי היא "נוהגת בקלנועית ישנה ולא בטיחותית" חברים יקרים, כל הקלנועיות שלנו מתוחזקות ברמה גבוהה ועונות על כל הקריטריונים הבטיחותיים. אנשים טובים שלנו עושים מאמצים גדולים בנושא ועבודתם ומסירותם בניתן שרות ראויה להערכה רבה. נסיעה טובה ובטוחה - שמרית - מנהלת ענף הבריאות

ירקונים 6 - שוטרים תיתן לך בשעריך

סיור לבית המורשת החדש של משטרת ישראל בבית שמש, החושף אותנו לתפקידים המוטלים על המשטרה ועל האתגרים עמם התמודדה, מאז הקמתה ועד ימינו. נגיעה בפרקים היסטוריים מעניינים בתולדות היישוב והמשטרה. מפגש עם רב-פקד **שלומי שטרית**, מפקד בית המורשת וחוקר תולדות השיטור בארץ-ישראל בתקופת המנדט הבריטי, לשיחה על שמאחורי הקלעים.

יום חמישי, כ"א בטבת תשע"ז, 19.1.17

יציאה בשעה 15:45. חזרה משוערת: 20:00

למגיעים עצמאית: 16:30 - בית מורשת המשטרה, בית שמש.

קפה ועוגה – עליכם - א-א

שולחנו של אסף

עמוסה. אין מחלוקת על כך שהאסיפה היא המוסד המרכזי של צורת חיינו. השאלה היא האם מיעוט (או ריבוי) של אספות זה מאפיין חיובי או שלילי. האם זה מעיד על החיוניות של הקהילה ומעורבות של החברים, על יעילות קבלת ההחלטות, על איכות הדיונים, על פעלתנות יתר (או חסר) של המזכירות. אין לי תשובות ברורות לעניין, אבל נראה לי חשוב שהשאלות האלו יישאלו. לידעתכם מתקיימות אצלנו כ – 20 אסיפות במוצע לשנה. זה הרבה ביחס לקיבוצים דומים לנו. עסקנו באסיפה ב"תקנון הרדום" ועיקר הדיון עסק בשתי הצעות פרטיות. הדיון לא הסתיים ובשבוע שחלף הייתי מוטרד משתי סיבות. סיבה ראשונה היא איך יתכן שהצעה מסוימת נראית לחברים טובים שעתיד הקיבוץ חשוב להם כנכונה וראויה, ואילו לחברים אחרים, גם הם טובים ואכפתניים, זו נראית הצעה כל כך גרועה ומסוכנת ואפילו לא מוסרית. שלא אובן לא נכון, מחלוקות ודעות שונות זה טוב ורצוי. אבל פערי הגישות הקיצוניים כל כך מטרידים. אני מודה שככל שאני חושב יותר על התקנון הרדום, אני פחות ופחות משוכנע שבכלל יש בו צורך... הסיבות שהביאו אותנו לעסוק בעניין נראות לי פחות ופחות רלוונטיות ודווקא החששות שהעיסוק הזה מזמן לנו נהיים יותר מוחשיים.

כחודש לא כתבתי בעלון והנזיפות של העורך המסור מוצדקות מתמיד. לאור זאת, הטור הפעם יהיה קצת ארוך מהרגיל. נשרוד את זה ביחד...

תרבות - זה נראה רחוק, אבל עברו פחות משבועיים מחנוכה שבמהלכו נהנינו ממגוון עשיר של אירועים תרבותיים. וגם מאז ועד היום תרבות סביב השעון - נשותינו נהנו מערב מפנק ומעשיר. זכינו להרצאה מרתקת, מבחינתי אפילו מטלטלת, בעשירי בטבת. מי שלא בא הפסיד. וכמעט בלי שהרגשנו גם פרויקט טיולי החורף המסורתי והנפלא יצא לדרך. נדמה לי שלא התייחסתי לכך עדיין ב"מבית", אז זו ההזדמנות להודות לוועדת תרבות היוצאת וליעל מרוז (מז"ט באותה הזדמנות) שהובילה אותה ועבדה קשה כדי להעשיר את חיי התרבות שלנו. וגם לאחל הצלחה רבה לוועדה הנכנסת בראשות רחלי ולהודות לה על הפעילות שכבר התקיימה וגם על זו שעוד תבוא. לא צריך להזכיר (אז למה להזכיר? מה לעשות, מזכיר, ככה כתוב על דלת המשרד) שהועדה לא יכולה ולא צריכה לשאת לבדה בכל המשימות והאתגרים בתחום. תנאי הכרחי להצלחה זה סיוע והתגייסות של חברים וחברות.

אסיפה - במוצ"ש שעברה התקיימה האסיפה הראשונה לשנת 2017 אני מתלבט אם לקוות לשנה דלה באסיפות, או דווקא

חסכון לכל ילד – לפני מספר שבועות קיבלו משפחות רבות (רק אלו שיש להן ילדים מתחת גיל 18) הודעה מהביטוח הלאומי על פרויקט בשם "חסכון לכל ילד". מדובר על החלטת ממשלה שבמהותה היא הגדלת קצבאות הילדים. בפועל, בשונה מהקצבאות במועברות למשפחה (במקרה שלנו – לקיבוץ) מידי חודש, התוספת הזו בגובה 50 ₪ בחודש, נכנסת לתוכנית חסכון שניתן לפתוח אותה ולקבל את הכסף רק בהגיע הילד לגיל 18. מלכתחילה בקיבוץ שיתופי דינו של הכסף הזה לעבור לקיבוץ. עם זאת יש בכך לא מעט שאלות טכניות וחברתיות שקיבוצים שיתופיים רבים התחבטו בהם. גם אצלנו הנושא נדון באריכות במזכירות והתגבש כיוון כללי. בטרם נביא את הנושא להכרעת הציבור ומתוך הבנה שיש בו מורכבות, רצינו לקיים מפגש של הסברה והקשבה שלאחריו, כך אני מקווה, נוכל לקבל החלטות מושכלות מתוך הבנה טובה יותר של הנושא.

נוהל עזיבה – עוד נושא שמצד אחד מחייב טיפול ומאידך מקווים שהשימוש בו יהיה מצומצם ככל האפשר... כשנפגשתי עם צעירים וחברים שהחליטו (לצערי בדר"כ) לעזוב את הקיבוץ, הופתעתי לגלות שאין לנו נוהל עזיבה סדור. קיים קובץ כללים מתקופות שונות שחלקם כבר לא רלוונטיים. חשוב לדעת ש"רשם האגודות

השיתופיות", קובע רף מינימאלי שכל עוזב קיבוץ זכאי לו. למי שלא יודע, התנאים שאנחנו נותנים לעוזבים, טובים בהרבה מהמינימום המחייב. במסגרת הניסיון לארגן מחדש את הנוהל, עלו לדיון סוגיות שונות. היו חילוקי דעות האם הפער הקיים היום בין מה שאנחנו נותנים לבין המינימום המחייב הוא מספק, או שיש להגדיל אותו?!, ואם להגדיל אז בכמה ומה המשמעויות הנגזרות מכך?. הנושא יסוכם בקרוב במזכירות ויובא בהמשך לדיון במועצה.

אפרופו מועצה – הזמן רץ כשנהנים. כבר חלפו למעלה משנתיים מאז נבחרה המועצה הנוכחית והגיע הזמן לבחור מועצה חדשה. התהליך יתחיל בימים הקרובים. במהלך הקדנציה של המועצה הנוכחית (ואולי גם של קודמותיה), עלו לא פעם שאלות לגבי הרכב המועצה, תפקידיה ואופן בחירת חבריה. גם ההשתתפות הדלה לעיתים בדיונים עוררו תהיות. לצערי לא קידמנו את המחשבות לידי דיון והחלטות. אני מקווה שבעוד שנתיים כשניגש לבחור מועצה חדשה, זה כבר יהיה לאחר דיון בנושא וקבלת החלטות על שינוי או שימור הפרמט הקיים.

מכינת "רוח השדה" – חברים שואלים איפה עומדים הדברים ומדוע הציבור לא מעורב בנושא. אגב, שואלים זאת תומכים הרוצים

ליצור שת"פ מיטבי בין המכינה לקיבוץ לטובת שני הצדדים. באותו עניין – **השבת יתארחו אצלנו כ – 80 תלמידי י"ב** (בהם גם נכדים של חברינו) שהביעו רצון להיות במחזור הראשון של המכינה. החניכים ילונו ויתפללו בפנימיית התיכון ויסעדו בליל שבת ובשבת בבוקר ב"משטח". השבת מהווה חלק מתהליך ההיכרות והמיון שבסופו ייבחרו כ- 20 חניכים שיהוו את המחזור הראשון של המכינה החדשה. זה המקום לומר תודה לרבים שהציעו עזרה לאירוח הזה, שאגב ממומן (למי שמודאג) ע"י המכינה והקבה"ד. נאחל להם נעימה ומשמעותית בביתנו.

נסיעות – שנת 2017 התחילה ואיתה נכנסנו לנוהל הנסיעות החדש. ככל שינוי, בהתחלה יש קצת אי-הבנות וחוסר בהירות ואפילו חששות. אני מקווה שתוך זמן קצר הדברים יתבהרו וכולנו נתרגל. חשוב להזכיר שמטרת המהלך היא דווקא להקל ולפשט את הדברים ובוודאי שלא להקשות ולפגוע. בנוסף לכך מדובר בתקופת ניסיון שבסיומה הנושא יבחן מחדש, והכי חשוב – אף אחד לא "הופקר לגורלו". כל מי שהנוהל החדש מסב או יסב לו קושי או נזק מוזמן בהחלט לפנות ולדבר על הדברים. מובטח לו מראש שיזכה לאוזן קשבת וליחס הוגן והגון. אין דרך לתת מענה מושלם לכל הרצונות והצרכים. אבל בהחלט יש כוונה לפתור בעיות, בדגש על משפחות שנמצאות במצב מיוחד המצריך היקף חריג של נסיעות.

לסייע להבאת המכינה לפה, כמו גם מתנגדים שאולי מקווים שזה לא יקרה. אנסה לעשות קצת סדר. ראשית, שמחנו לשמוע לפני כשבועיים שמשבה"ט אישר את הקמת המכינה. יש לדעת שמידי שנה מוגשות בקשות רבות להקמת מכינות מסוגים שונים ורק 2-3 מתוך אותן בקשות מאושרות. אז את זה עברנו וזו בשורה טובה. הקמת המכינה והצלחתה חשובה בהרבה משאלת מיקומה. אני מעריך שלזה (כמעט) כולם מסכימים. מבחינתי זו אחת הסיבות החשובות לרצות שזה יהיה כאן. מתוך בטחון שכאן זה יצליח. בשלב זה נדרשת החלטה רשמית של מוסדות התנועה על עצם הקמת המכינה ועל מיקומה. בשבועות האחרונים הציגו יבנה ובארות את עמדתם בפני נציגי הקיבוצים השונים במזמו"ר. באופן אישי לא התלהבתי מקיומו של מעין "קמפיין" כזה בתוך משפחת הקבה"ד. ראוי לציין בהקשר זה, שלמרות שמדובר בקונפליקט מסוים ובניגוד רצונות ואינטרסים בין שני קיבוצים בתנועה, האווירה הטובה נשמרה ושני הקיבוצים הסבירו את הרצונות והצרכים שלהם, בלי להשמיץ או לתקוף זה את זה. ביום א' הקרוב תתכנס המזמו"ר בבארות יצחק ושם יתקבלו ההחלטות. אם נחזור לשאלת מעורבות הציבור, חשבנו שעד שלא תתקבלנה החלטות, אין טעם לעסוק בנושא ברמה הציבורית. אם יוחלט שהמכינה תקום אצלנו, אז ניכנס כמובן לתהליך מסודר של הכנות, במטרה

סדרת הרצאות לבני הגיל השלישי

הנכם מוזמנים לסדרת הרצאות בנושאים הרלוונטיים במיוחד לכם!
ההרצאות תינתנה על ידי אנשי הצוות המקצועי של בית סביון,

בימי שני אחת לחודש

בשעה 19:30 בממ"ד בית סביון.

להלן פירוט התאריכים והנושאים:

נשמח בבואכם - צוות בית סביון

ברכות לבר אניקסטר שסיים טירונות

כחייל מצטיין למופת

גאים בך!

מחבקים ואוהבים - ועדת צעירים

מרפאה

אחות כוננת בשבת פרשת "ויחי" – אורית פרל

שעות הקבלה של ד"ר דונסקי בשבוע הבא: שעות הקבלה של ד"ר איברהים

יום ראשון 17:30-14:30

יום שני 16:00-14:30

יום שלישי 13:00-09:30

יום חמישי 09:00-08:00 ומ-14:30-15:30

בריג'תה: יום ראשון 16:00-14:30

יום שלישי 12:00-09:30

יום חמישי 09:00-08:00

שבת שלום!

האופטמטריסט מנחם לאו יקבל ביום רביעי, כ' בטבת, 18.1 בין השעות 16:00 ל- 20:00

העמותה למען החבר הוותיק-מרכז יום

ביום ראשון י"ז בטבת, 15.1 בשעה 8:45 תנ"כ – עם חנה לבל (ספר צפניה)

ערב הוקרה לצוותי החינוך

ביום שני י"ח בטבת (16.1) בשעה 19:30 יתקיים באולם המופעים בגבעת

ושינגטון ערב הוקרה לצוותי החינוך בחבל יבנה.

בשעה 20:00 - הרצאתה של פדות רוטנמר – "מכוונת גבוה"

הודעת ועדת הקלפי

בתאי הדואר חולקו לחברים דפי הצבעה למועצה. נא להביא את הדף המסומן

לעמדת הקלפי. לא תתקיים אפשרות להצביע סמוך לקלפי.

התיבה מוצבת ע"מ שחברי הועדה יזהו את המצביעה/ ויכניס את שמו/ה לרשימת המצביעים.

בתודה מייק נעמן, ו.קלפי

חגיגת בת המצווה של הדר לסלוי תתקיים ביום שני, ג' בשבט, 30.1

בימים האחרונים נפוצו שמועות שעורך עמוד"ש נפגש עם עורך "מבית".

אז תדעו שאין כלום כי לא היה כלום ולא התבקשנו לצמצם

את, שטחי הפרסום של ירקונים וועדת תרבות לטובת פירסומי

התנועה.

רְקִפָּת – תלמה אליגון-רוז

רְקִפָּת בְּהָרִים
מִתְיַפְּיֶנָּת בְּמִסְתָּרִים
מִתְרַפֶּקֶת עַל סָלַע
בְּלִילוֹת הַקָּרִים.

רְקִפָּת לְבָדָה
מִתְעַטֶּפֶת לָהּ בְּסוּדָה
אֶת יָפֶיהָ הַצָּנוּעַ
רַק הָרוּחַ יָדַע.

מָה יָפָה הִיא רְקִפָּת עַל סָלַע
מָה יָפָה הוּא בַּחֲרָף יוֹם שְׁמֶשׁ
וּמַעֲצָב הַלֵּילָה פֶּתַע נוֹלָד לוֹ
פָּרַח שֶׁל שִׁיר אֶהְבָּה.

רְקִפָּת – וְשִׁירִי
מִתְגַּלְגֵּל לוֹ עַל הַהָרִים
מִתְדַפֵּק הוּא עַל סָלַע
בְּלִילוֹת הַקָּרִים.

רְקִפָּת – קוֹמָתָה
מְכוּפֶפֶת לָהּ לְאֵטָה
וְשׂוֹאֶלֶת מִדוּעַ
וּמוֹחָה דְמַעֲתָה.

על השירים – יצחק בראובי

הכתובת למשלוח מאמרים למערכת:

bimkomon@gmail.com